

— Дѣдо Калчо грошоветѣ на две щѣлъ да цепи, двойно да му станатѣ, — смѣятѣ се по седѣнки и бѣлянки.

— Научихте ли, дѣдо Калчо тая година щѣлъ да чука житото си въ чутура, уемъ на воденицата да не дава!

Презъ деветъ села, та въ десето за дѣда Калча говорѣха. Съ него смѣхъ си правѣха.

Съседъ му бѣше Петъръ Кьосака. Дѣдо Калчо му бѣ взелъ вече нѣколко нивици за лихва и всѣка година скришомъ мѣстѣше плета педя по педя навжтре въ двора на Кьосака.

II

— Ще го науча азъ него, изедника! — говорѣше еднажъ Кьосака и крачеше къмъ кръчмата, кждето знаеше, че ще намѣри съседа си. Дѣдо Калчо влѣзе. Както винаги седна въ жгъла. Кьосето се приближи до него, почерпи го и започна да говори на високо предъ всички:

— Слушай, дѣдо Калчо. ти имашъ такава голѣма и хубава брада, а азъ съмъ кьосе. Виждашъ нѣ, нѣмамъ нито косъмъ по лицето си. Хайде продай ми брадата си. Добри пари ще вземешъ за нея.

— Не се подигравай, — отвърна дѣдо Калчо и го погледна изпитателно. — Тая брада чини много, толкова пари нѣмамъ.

— Колкото и да чини, искамъ и азъ да си имамъ брада.

Дѣдо Калчо се замисли:

— Вижъ ти, и отъ какво можело пари да спечеля! А азъ да не се сѣщамъ до сега! Пъкъ бива си я брадата, макаръ работа и да не ми върши.

— Е, дѣдо Калчо, какво се замисли? — подкачи пакъ Кьосака. — Кажи една цена и още сега пазарлъке